

Pripovedka o brinjevi jagodi.

Človek naših krajev je bil prišel daleč, daleč tam za morjem v tuje in neznane strani. Nekega dne mu pripoveduje ondotni domačin o silno dragocenem zdravilu, ki more ozdraviti vsako bolezen; zato pa tega zdravila tudi za težke novce ni moč lahko dobiti. »Kakšno bi neki utegnilo biti to zdravilo?« vpraša radovedno naš človek. Tujec odgovori: »Eno samo zrno imam, skrbno zamotano in zavito, da bi ga ne izgubil.« Komaj domačina naš človek pregovori v to, da mu zrno pokaže. Po dolgotrajnem odvijanju pride naposled na dan — brinjeva jagoda. Naš človek se nasmehe ter pravi: »Kaj, to je tisto imenitno in dragoceno zdravilo? — Pri nas to raste prosto po pustih pašnikih in prostorih. Mnogo je ljudi, ki tistega grma, mimo njega gredoči, še celo ne pogledajo ne!« — »Tako?« odvrne začuden domačin, — »ali pa umrje kdaj kak človek pri vas, ker imate toliko obilico tako imenitnega in dragocenega zdravila vedno lahko pri rokah in brezplačno na razpolaganje?«

(Novice 1891.)

V duhu doma.

Maksimov

*K polnočnici vabi zvon ljudi,
vsa okna že v lučkah žaré;
vse je takó kot nekdanje dni,
ko so vabili k polnočnici
premilo zvonovi trijé,
zvonovi trijé.*

*In v kočici mnogi enega, dveh
ni v noči tej sveti doma —
Bog vé, kje drhté na tujih tleh? —
ali vsa srca, ki še živé,
v tej noči so v duhu doma,
v duhu doma.*

